

Esam vērtība viens otram

Šūpuļdziesma, pirmkārt, ir svarīga pašai mammai, sarunā ar Guntaru Gūti uzsver mūziķe, albuma Paguli vēl autore Vineta Elksne

Pārlapojot jūsu biogrāfiju – esat mūziķes karjeru tā nopietni sākusī jau 12 gadu vecumā, esat bijusi Turku pagasta bērnu popgrupas Mēs paši dibinātāja un vadītāja. Vai jau tobrīd sapratāt, ka izvēlēšieties mūziķes karjeru?

Kopš sevi atceros, vienmēr visas manas domas bijušas par un ap mūziku. Bērnudārzā kāpu uz galda ar lecamauklu, iztēlojoties sevī uz skatuves. Rotaļu lāčus un zaķus sēdināju rindā un vadīju dziedāšanas stundas. Mamma kaut kā mācējusi saredzēt vairāk, agrā vecumā aizvedot mani pie dziedāšanas skolotājas. Es vēl tagad atceros, cik patīkami smaržoja viņas dzīvoklis. Domāju, ka tam ir saistība ar manu iemīlēšanos mūzikā.

Jums ir maģistra grāds mūzikas pedagoģijā, esat arī bijusi mūzikas pedagoģe bērniem. Kādas ir atmiņas par šo laiku? Un vispār – vai ir viegli strādāt ar bērniem?

Tagad, kad man ir meitiņa, es vispār apjaušu, kas ir bērni. Un ka tādi kā mana meitiņa nāk šobrīd pie skolotājas. Tagad tā pa īstam apjaušu, cik liela ir atbildība, kad skolotāja ar bērniem runā. Ja tagad atgrieztos pedagoģijas darbā, domāju, būtu diezgan grūti. Kā es to varu zināt, kas ar bērniņu tā īsti notiek, kāpēc viņš negrib kādreiz klausīt? Nevarētu vairs tik virspusēji pateikt: «Tā! Tagad mani klausiet, un punkts!». Tas ceļš pie bērna tomēr ir tik ļoti individuāls. Nepareizi ar bērnu strādājot, runājot, var arī gana ātri aplauzt viņa spārnus. Bet, no otras puses, lai dabūtu ātru rezultātu 24 bērnu grupiņā, darba metodei jābūt efektīvai. Kaut kā tam skolotājam jāprot redzēt vairāk un tālāk, lai šīs labākās īpašības sevī spētu pozitīvi integrēt bērnos.

Grūti uzskaitīt visus mūzikas projektus, kuros esat piedalījusies, jo to ir daudz un dažādi – gan mūzikli, gan šovi,† gan, protams, arī dalība dažādos mūzikas projektos, arī sadarbības projekti ar Intaru Busuli un Laimu Vaikuli. Nojaušama ļoti dažāda pieredze un žanri. Kas pašai no šā visa patīk visvairāk?

Jebkura pieredze, kas konkrētajā dzīves un profesionālajā brīdī nākusi, ir vislabākā pieredze, kāda šajā mirklī var būt. Gan tā labā, gan sliktā. Viss ir vērtīgs. Viss mūs veido. Man laikam viss patīk, kas apkārt. Ir blakus mūziķi, ko dievināt un apbrīnot. Es, tāpat kā jebkurš klausītājs, arī stāvu uz skatuves un sajūsminos par tiem, kas spēlē vai dzied turpat. Sava veida klausītājs vien esmu!

Ko esat profesionāli ieguvusi no sadarbības ar mūzikas projektu kolēģiem? Ko no viņiem esat mācījusies?

To, ka mājasdarbi jādara mājās un mēģinājumā jau jāsāk muzicēt kopā. Katram pašam ir jāatbild par savu lietu. Visu nav iespējams uzskaitīt, ko esmu guvusi. Tās ir tik daudzas lietas. Un vienu arī esmu sapratusi: labs kolēģa plecs ir liela laime. Turklāt arī darba procesā ir daudz vieglāk, ja saproties no pusvārda un viens otru var paturpināt un atbalstīt.

Šķiet, ka pēdējos gados lielāko jūsu dzīves daļu aizņem meitiņa un ģimene un mazāk laika sanācis veltīt profesionālajai un sirds lietai – mūzikai. Cik viegli mammai ir savienot šīs lietas – būt ģimenē un blakus bērnam un vienlaikus atvēlēt laiku arī profesionālajai darbībai?

Tas ir grūts jautājums. Vai ir tāda pareizā atbilde, formula, kā atrast balansu starp abiem? Man tas nav vienkārši. Ir reizes, kad grūti atslēgt domas no darba, kad esmu mājās. Lai arī cik ļoti gribas esošo mirkli mājās izbaudīt pilnībā. Arī sajūtu, ka nekur, nekur nav jāsteidzas. Un tiekties uz šādu mirkli ir tā vērts!

Novembra beigās notiks jūsu šūpuļdziesmu albuma Paguli vēl klajā nākšana un arī koncertstāsts ar albumā iekļautajām dziesmām. Kā vispār radās ideja par šūpuļdziesmu radīšanu? Un kāpēc tieši šūpuļdziesmas? Varbūt iemesls ir tas, ka šobrīd – kā runā – šūpuļdziesmas ir uzskatāmas teju par deficītu? Bet varbūt tomēr galvenais iemesls ir tas, ka pati esat mamma?

Patiešām – ideja par to radās, kad kļuva par mammu, un dabiskā veidā, kad dziedāšana bija pirmais, pie kā ķēros, lai mierinātu savu meitiņu brīžos, kad viņa par kaut ko bija satraukusies, nogurusi. Dziedot šīs dziesmiņas meitiņai, atklāju, ka šūpuļdziesma, pirmkārt, ir svarīga pašai mammai. Dziedot to, ir jākļūst godīgam pret sevi, jo tā prasa pilnīgu atdošanos mirklim. Un tikai tad iespējams mieru nodot tālāk bērniņam. Atklāju arī, ka šie šūpuļdziesmu mirkļi ļauj saprast vairāk to, kas otram svarīgs, un ka mums katram ir, ko dot otram. Ka šie mirkļi kopā ir bezgala skaisti! Kas gan vēl ir svarīgāks par sajūtu, ka esam pilnvērtīgi šajā pasaulē, ka rītdienu gaidām ar drošu, pašāvērtīgu sajūtu?

Šo albumu radījāt kopā ar daudziem kolēģiem, kurus aicinājāt izdziedāt šo stāstu.

Protams, ka viena nekad šo visu nebūtu radījusi un izveidojusi līdz tam mirklim, kur esam šodien. Man izdevās uzrunāt un piesaistīt šo šūpuļdziesmu stāstu izdzīvot un radīt patiešām absolūti lielisku mūziķu kopumu. Paguli vēl radīšanā piedalījās patiešām lieliski mūziķi un vienkārši cilvēki – Daumants Kalniņš, Kaspars Zemītis, Jolanta Strikaite, Karīna Tropa, Kaspars Grigalis, Roberts Rasa, Māris Elksnis, Emīla Dārziņa jauktais koris, arfiste Ieva Šablovska, flautists Andis Klučnieks, stīgu kvartets – Dina Ozoliņa, Silvija Krauze, Līva Plociņa, Rihards Štrauss, bērnu vokālā studija Rasa.

Starp citu, agrāk, šķiet, vecāki bērniem daudz vairāk pirms miega lasīja pasaku grāmatas vai paši stāstīja pasakas, arī dziedāja šūpuļdziesmas. Šodienas straujais ritms un arī digitalizācija šos īpašos mirkļus vakaros ir ļoti mazinājuši. Kā jūs domājat, cik svarīgi ikkatram vecākam ir saprast, ka ir jāspēj atrast laiku, lai savam mazulim pastāstītu vakara pasaku vai padziedātu šūpuļdziesmu? †Faktiski – nepazaudēt šos kopābūšanas mirkļus.

Nav ideālās receptes, kā audzināt bērnus. Un visi vecāki izjūt nogurumu un reizēm arī ļaujās ikdienas ritmā rīkoties tā, kā šķiet vieglāk. Es arī neesmu ideāla mamma. Mana meitiņa arī ir redzējusi telefonā multenīti. Bet esmu bezgala laimīga, ka es zinu, ka ir tādi mirkļi, kad šūpuļdziesma spēj apstādināt laiku, un ka, to dziedot, mūsos var notikt brīnumainas lietas – kaut kas iekšēji atbrīvojas, nāk tāda laimes sajūta...

Kas ir «galvenā ziņa», kuru nosūtāt vecākiem un bērniem ar šīm šūpuļdziesmām? Un kā saredzat savu dziesmu tālāko dzīvi pēc palaišanas tautās? Vai tās būtu tikai kā klausāms ieraksts? Bet varbūt tas ir instruments – sākumā klausāmie, tad dziedam līdz, bet beigās ieraksts vairs nav vajadzīgs, jo zinām tās no galvas un dziedam paši?

Gribēju šajās šūpuļdziesmās ielikt to, kas man pašai licies īpašs un svarīgs gulētiešanas brīžos ar meitiņu. Varbūt tas noderēs kādam, tās klausoties kopā ar saviem bērniem. Varbūt pamudinās dziedāt pašus. Mēs brīžiem jūtamies tik ļoti līdzīgi, un citos mirkļos – atkal tik ļoti dažādi. Bet visi alkstam just prieku, pašaušanos, pleca sajūtu. Gribas neaizmirst, ka esam vērtība viens otram. Arī albuma nosaukums Paguli vēl nav nejaušs, jo tajā ir izteikta dziļa un patiesa vēlēšanās – izbaudīsim šo kopābūšanas mirkli, cik ilgi iespējams.